

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: V. D. D.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty č.p. 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupen Mgr. Ing. Tomášem Tillmannem, advokátem
sídlem Vrázova 1324/40, 703 00 Ostrava

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2025, č. j. OAM-539/BA-BA01-HA15-2025, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobce Mgr. Ing. Tomáše Tillmanna, advokáta, se určuje částkou ve výši 5 070 Kč a bude mu

vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2025, č. j. OAM-539/BA-BA01-HA15-2025 (dále též jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce dne 12. 5. 2025 v České republice požádal o mezinárodní ochranu. Tuto žádost podal v úzké časové návaznosti na rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 6. 5. 2025, č. j. KRPA-146065-16/ČJ-2025-000022-ZSV, a na rozhodnutí o zajištění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ze dne 6. 5. 2025, č. j. KRPA-146065-18/ČJ-2025-000022-SV. V tomto správním řízení žalobce výslovně uvedl, že si chce v České republice najít práci a že v případě návratu do vlasti mu nic nehrozí. Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 13. 5. 2025, č. j. OAM-539/BA-BA01-BA06-Z-2025, rozhodl o zajištění žalobce a dobu trvání zajištění stanovil do 29. 8. 2025.
3. Žalobce dne 21. 5. 2025 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že je bez náboženského přesvědčení, není a nikdy nebyl politicky aktivní. Je ženatý a má dvě děti, které žijí společně s manželkou. Z Vietnamu vycestoval 28. 7. 2024 letecky do Číny a odtud do Maďarska. Dne 10. 2. 2025 jel na návštěvu do České republiky, kde byl kontrolován a dostal výjezdní vízum do 12. 2. 2025. Pas u sebe neměl. Hned 13. 2. 2025 se vrátil do Maďarska, kde zůstal do dubna 2025, a poté odjel automobilem do České republiky. Dne 5. 5. 2025 byl opět kontrolován a zadržen. Vízum v Maďarsku měl platné do 2. 10. 2024. Cítí se zdravý, bez žádných omezení. Není a nebyl nikde trestně stíhán či odsouzen. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že si ve Vietnamu půjčil hodně peněz s vysokým úrokem. Při vycestování do Maďarska mu bylo slíbeno, že tam bude mít pobyt a práci, což nebyla pravda. O mezinárodní ochranu v České republice požádal z důvodu, že doufá, že zde bude mít legální pobyt a bude zde moct pracovat a vydělávat peníze ke splácení dluhu ve Vietnamu.
4. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 5. 2025 žalobce uvedl, že Vietnam opustil dne 28. 7. 2024, u sebe měl cestovní pas a vízum do Maďarska. Jednalo se o pracovní vízum, které zařídila pracovní agentura. Důvodem pro opuštění vlasti byl velký dluh, proto se rozhodl jet do zahraničí za práci a vydělat si více peněz. Uvedl, že má problém se do Vietnamu vrátit, neboť není schopen tam splatit dluhy, a proto bude jeho život ohrožen. Z tohoto důvodu žádá o mezinárodní ochranu. Obává se, že bude ublíženo fyzicky jemu i jeho rodině. Rodině zatím nic nehrozí, neboť se lichvář domnívá, že žalobce v cizině vydělává peníze, které pak lichváři vrátí. Tohoto nebezpečí se obává, jelikož již u něj doma byli a vyhrožovali mu (ústně) zabitím. Na policii to nesměl nahlásit, neboť by situaci zhoršil. Pokud by dluh splácel, nebezpečí by mu nehrozilo. Do Maďarska se vrátit nechce, neboť tam není žádná práce. O mezinárodní ochranu dříve nežádal, jelikož o této možnosti nevěděl.

5. Ve správním spise se nachází opis z evidence rejstříku trestů žalobce bez záznamu.
6. Žalovaný v rámci správního řízení shromáždil tyto podklady: Vietnam, Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 21. 1. 2025, č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP, Půjčky, úvěry a lichva, a dále Vietnam, Informace OAMP ze dne 4. 6. 2024, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav k červnu 2024.
7. Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. V odůvodnění vysvětlil, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je toliko legalizace pobytu žalobce na území České republiky, kde chce pracovat, aby si vydělal peníze na splacení dluhu ve vlasti. Návrat do Vietnamu odmítal kvůli obavám z jednání svých věřitelů. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nesvědčí žádný z azylově relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Skutečnost, že žalobce chce v České republice zůstat a pracovat, jelikož má ve vlasti velký dluh, svědčí o tom, že se žalobce jednoznačně snažil na území České republiky setrvat a zlegalizovat pobyt. Pro účely legalizace pobytu není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany. Ani ohrožení života soukromými věřiteli nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce se ani neobrátil na státní orgány o pomoc. Tuto možnost však žalobce má, což plyne z informací Ministerstva zahraničních věcí. Mezinárodní ochrana může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla ochrana ze strany státních orgánů odepřena. Tím, že žalobce domovské státní orgány o pomoc ani nepožádal, neprokázal, že by mu pomoc odepřely. Žalovaný tak obavy z věřitelů vyhodnotil jako účelově použité, s cílem vyvolat u žalovaného domněnku o azylově relevantních důvodech. Žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu dle § 13, ani dle § 14 a § 14a, § 14b zákona o azylu.

III. Obsah žaloby

8. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce včasnou žalobou, v níž navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Nejprve v obecné rovině namítal, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech a následně shrnul skutkový stav.
10. Konkrétně pak uvedl, že nesouhlasí se závěry žalovaného ohledně pouhého zlegalizování pobytu. Namítl, že se žalovaný zabýval pouze jedním aspektem případu – zhodnocením bezpečnostní a politické situace ve Vietnamu. V napadeném rozhodnutí chybí posouzení dopadů na život žalobce, pokud bude navrácen do komunistické země. Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně prošetřil situaci a jeho případ neposoudil individuálně. Nevzal do úvahy, že žalobci a jeho rodině již lichváři přišli vyhrožovat zabitím, pokud dluh nesplatí. Návrat do vlasti je tak pro žalobce nebezpečný. Řešením situace s věřiteli není ani vnitřní přesídlení. Odkázal na několik článků a reportů o Vietnamu a uvedl, že žalovaný čerpal ze zpráv, které nejsou aktuální. Navrácením žalobce do vlasti by žalobce musel čelit nejen svým věřitelům, ale také nefunkčnímu systému ochrany dlužníků.
11. Žalobce měl za to, že by jeho návratem do vlasti došlo k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 30. 7. 2025 navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.
13. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzenými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu v České republice. Žalobní námitky nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem případu. K tomu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále poukázal na souvztažnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Azylový příběh žalobce v tomto případě pronásledování ani vážnou újmu nedokládá. Skutečnost, že v zemi původu žalobce je komunismus a demokracie je potlačena, samo o sobě nedokládá pronásledování žalobce. Rovněž zprávy, že kvůli nedostatku důkazů nelze lichvu řádně stíhat, nelze považovat za důkaz, že by právě jemu chyběly důkazy či že by stát odmítl pomoci. K tomu zopakoval, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“, ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu) a ve věci rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
15. Žaloba **není důvodná**.
16. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, je-li a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Žalobce ve Vietnamu nebyl veřejně činnou osobou, neměl potíže se státními orgány, nebyl politicky aktivní, náboženskou či etnickou menšinou. Na základě takto uvedených skutečností nelze shledat, že by žalobce byl v zemi pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, což by zakládalo důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
17. Žalobce v žalobě a ve správním řízení pouze namítal, že si půjčil nemalý obnos peněz od lichvářů, kterých se obává, neboť mu ústně vyhrožovali. Chtěl v České republice vydělat peníze, aby mohl dluh splatit a nemusel se lichvářů obávat. Taková tvrzení dále nerozvíjel a ponechal ho pouze v obecné rovině. Zmínil pouze jednu návštěvu věřitelů u něj doma, avšak následně dodal, že po jeho odjezdu rodině nyní nic nehrozí, neboť se lichvář domnívá, že žalobce v zahraničí vydělává peníze.
18. K tomu krajský soud uvádí, že obavy z jednání věřitelů mohou být za určitých podmínek relevantní pro udělení doplňkové ochrany žalobci. Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

19. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2015, č. j. 5 Azs 50/2014-34, obavy z věřitelů sice zpravidla nejsou relevantní z hlediska udělení azylu, protože nemají souvislost s taxativně vymezenými důvody pronásledování, ale mohou mít: „za splnění podmínek (zejména: reálně hrozící příkoří dosahuje intenzity vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu a stát původu není schopen či ochoten poskytnout před tímto skutečným nebezpečím vážné újmy účinnou ochranu), význam z hlediska možného udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.“ Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 440/2004-53). Kroky státních orgánů na ochranu před vážnou újmou lze mít za přiměřené, a tudíž ochranu za poskytnutou, mimo jiné tehdy, je-li ve státě, kam má být žadatel navrácen, zaveden účinný systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo způsobení vážné újmy a žadatel má k této ochraně přístup (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 48/2008-57). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015-36, u soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování.
20. Krajský soud proto zkoumal, zda ve Vietnamu existují možnosti obrany proti soukromým věřitelům. Z informace Vietnam, Půjčky, úvěry a lichva, Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 21. 1. 2025 vyplývá, že ve Vietnamu jsou legální půjčky velmi dostupné. Mimo bankovní a nebankovní instituce poskytují půjčky ve Vietnamu i jednotlivci či skupiny osob. Takové půjčky nesmí vybočit ze zákonných mezí, nejedná se tedy *a priori* o porušení vietnamských zákonných ustanovení. Tzv. úvěry na černo jsou postihovány občanských i trestním zákoníkem, jejichž dotčená ustanovení zpráva cituje. V současné době má vietnamská vláda v plánu vytvořit speciální zákon upravující tuto problematiku a novelizovat příslušná ustanovení občanského zákoníku. Úvěry na černo jsou v praxi jsou státními orgány řešeny, a to jak postihnutím lichvy v rovině trestněprávní, tak nezákonně vysokého úroku občanským zákoníkem.
21. Z téže zprávy se podává, že ve Vietnamu jsou běžně v praxi stíhány případy lichvy. Za regulérní půjčku je považována pouze půjčka od bankovní instituce s maximální úrokovou sazbou do 20 % p.a. Půjčky od nebankovních institucí jsou regulovány dalšími ustanoveními. Z občanského zákoníku plyne ochrana pro dlužníka v případě uzavření půjčky, jejíž úrok přesahuje 20 % p.a., ze zákoníku trestního pak půjčka mezi fyzickými osobami přesahující úrokovou sazbu 100 % p.a., ta je považována za lichvu, přičemž dlužník se může obrátit s žádostí o pomoc na orgány činné v trestním řízení. Jedná se konkrétně o soud, státní prokuraturu, a zejména policii (to v případě, že úroková míra činí nejméně 100 % p.a.). Pokud je sjednaná úroková sazba mezi fyzickými osobami v rozmezí 20 % - 99 % p.a., může vyhledat pomoc v rámci občanského soudního řízení. Zpráva též dodává, že oběť trestného činu lichvy není postihována za uzavření předmětného úvěru, zpravidla bývá prověřován účel úvěru, tj. zda peníze nebyly určeny/použity k trestné činnosti. Z výše uvedeného se podává, že žalobce měl možnost se obrátit na státní orgány kvůli ochraně před věřiteli.

22. Žalobce však namítal, že se na policii obrátit nemohl, neboť mu lichváři pohrozili daleko horším zacházením. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany však uvedl, že by mu policie možná mohla poskytnout pomoc. Ze správního spisu a výpovědí žalobce se podává, že žalobce nepodnikl žádné jiné kroky k ochraně své osoby, které mu právní řád umožňuje. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že: „*neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003–44). Případná obecná nedůvěra žadatele ve státní orgány přitom není důvodem, aby jejich ochranu vůbec nevyhledal, ledaže zprávy o zemi původu tuto nedůvěru potvrzují (např. rozsudek ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS). Uvedené potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004–41, podle kterého: „*pro to, aby bylo možné sledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ Tyto závěry jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Přestože je Vietnam komunistickým státem a dochází k potlačování demokracie, jak prokazoval žalobce, měl žalobce ve své vlasti možnost obrany před věřiteli. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na podkladě zajištěných zpráv adekvátně popsal možnosti, jimiž vietnamský právní systém disponuje k poskytnutí ochrany civilnímu obyvatelstvu, jak k potírání lichvy, tak půjček se sjednaným nepřiměřeným úrokem. Dle těchto informací Vietnam skýtá dostatečný mechanismus k poskytnutí ochrany civilnímu obyvatelstvu. Ze zpráv nikterak nevyplývá, že by daný systém byl neúčinný či bezobsažný. Ze zpráv o zemi původu přitom plyne, že žalobce není zbaven možností k ochraně svých práv v rámci právního systému a orgánů své země. Z prosté absence jakýchkoliv kroků žalobce nelze usuzovat, že by vietnamské státní orgány odmítaly poskytnout žalobci pomoc či by byly záměrně nečinné. Podle krajského soudu zůstaly obavy žalobce pouze v rovině hypotetické. Pokud se na státní orgány neobrátil, nelze učinit závěr o tom, že by mu tyto státní orgány odepřely ochranu a byly záměrně nečinné. Lze tak uzavřít, že potíže se soukromými osobami ve státě původu spočívající např. ve vyhrožování či vydírání, nelze v této konkrétní věci považovat za důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani v případě žalobce není dáno riziko hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.
23. Žalobce v žalobě namítal, že zprávy týkající se situace ve Vietnamu, ze kterých žalovaný vycházel, nebyly aktuální. Tuto námitku soud shledal taktéž jako nedůvodnou.
24. Za náležité zjištění informací o zemi původu je odpovědný žalovaný (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005–58, a ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017–36). Zprávy, které si opatří, pak musí být mj. adresné (relevantní) a aktuální. V první právní větě k rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008–81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ (k potřebě aktuálních a adresných údajů srov. též rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2017, č. j.: 5 Azs 62/2016–87). Žalovaný nevycházel z jedné, ale ze dvou zpráv, navíc jedna z nich se přímo týkala řešení lichvy, půjček a úvěrů ve vlasti žalobce. K namítané neaktuálnosti podkladů zjištěných žalovaným k situaci v zemi původu žalobce krajský soud konstatuje, že Informace Půjčky, úvěry a lichva, ze které žalobce zejména vycházel a přímo dopadá na situaci žalobce, je ze dne 22. 1. 2025, Informace OAMP

Bezpečnostní a politická situace v zemi je ze dne 4. 6. 2024. Krajský soud si není vědom, že by ve Vietnamu docházelo k nějakým zásadním politickým či hospodářským změnám, to netvrdil ani žalobce. Za této situace má krajský soud za to, že informace, které použil žalovaný, byly s ohledem na konkrétní okolnosti případu dostačující a byly s to poskytnout vhled pro řádné posouzení věci. Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž konstatoval, že v zemi původu měl žalobce dostatek možností pro ochranu svých práv a tyto blíže rozvedl. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje je za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení situace ve Vietnamu provedené žalovaným vyhovuje judikatorním požadavkům – srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71. Za této situace krajský soud neprovedl k důkazu zprávy a články z žalobcem navrhovaných internetových stránek. Články a zprávy jsou buď staršího data než zprávy, ze kterých vycházel žalovaný, či se jedná o zpravodajský zdroj, u něž nelze bez dalšího předpokládat takovou objektivitu zdrojů, které by byly s to popřít závěry zpráv, ze kterých vycházel žalovaný. Zprávy ze stránek GOV.UK a dfat.gov.au měly dle žalobce prokazovat skutečnosti, které však žalovaný zjistil z informací obsažených ve správním spisu, tedy že problém soukromých věřitelů existuje, je vážný a stát se jej pokouší potírat. Jejich provedení by tak bylo nadbytečné.

25. Krajský soud má tak za to, že žalovaný vycházel z postačujících podkladů a své rozhodnutí též dostatečně individualizoval. Azylový příběh nabízený žalobcem žalovaný posoudil dostatečným způsobem a ve světle obsahu správního spisu. Žalovaný se zabýval bezpečnostní a politickou situací ve Vietnamu (strana 7 napadeného rozhodnutí), ohrožením žalobce ze strany lichvářů, zkoumal žalobcovy rodinné poměry. Za situace, kdy žalobce žádné azylově relevantní důvody netvrdil a ani z uvedených zpráv se nepodává, že by snad žalobci mělo hrozit pronásledování či vážná újma ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu, považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci za plně dostačující.
26. Krajský soud zdůrazňuje, že nepříznivá ekonomická situace vietnamských občanů není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, tedy ani azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 54, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005-60: *„institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“* Lepší ekonomické zázemí v České republice nelze považovat za azylově relevantní důvod. Účelem udělení azylu není umožnit cizinci, aby si mohl zvolit pro něj pohodlnější a ekonomicky výhodnější život, ale chránit jej před pronásledováním a obavou z vážné újmy ve vlasti. Ekonomické argumenty se s účelem udělení azylu zcela míjí. Krajský soud z výše uvedených důvodů v souladu s žalovaným neshledal, že by žalobci svědčil důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
27. Závěrem krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro tento účel obsahuje právní řád

České republiky jiné nástroje předpokládané zákonem č. 326/1999 Sb. (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-57).

VI. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).
30. Žalobci byl ustanoven k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce z řad advokátů Mgr. Ing. Tomáš Tillmann, jehož odměnu a hotové výdaje hradí stát. Soud zástupci žalobce přiznal odměnu za zastupování podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) ve výši 4 620 Kč, dle obsahu spisového materiálu, a to za jeden úkon právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) dle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu. Dále soud přiznal zástupci žalobce paušální náhradu hotových výdajů na jeden úkon právní služby ve výši 450 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 5 070 Kč bude ustanovenému zástupci žalobce vyplacena z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 17. září 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně